

Diana Rosandić versei

Diana Rosandić Živković horvát költő- és író 1964-ben született Rijekában, azóta is ott él és alkot. A Književna Rijeka irodalmi folyóirat szerkesztője, a Tinta 910 rijekai írócsoport vezetője. Verseskötetei, regényei és gyerekkönyvei jelentek meg. Hazájában több ízben is részesült irodalmi kitüntetésekben. 2008-ban elnyerte a Scrittura de Frontiera – Trieste nemzetközi díjat. Műveit angol, bolgár, macedón, német, olasz, spanyol, szlovén és macedón nyelvre is lefordították. Az itt közölt versek eredetije az Antiratne i jedna ljubavna / Antiwar Songs and a Song of love [„Háborúellenes dalok és egy szerelmes dal”] (2004), valamint a Golubica mira / Colomba di pace [„Békegalamb”] (2008) című kétnyelvű kötetben jelent meg.

AZ IDŐ TÚLPARTJÁN

Druga strana vremena

Valahol egy asszony megint fájdalmak között szül
és orvos nincs kéznél
valahol egy embert megint eltemetnek
és papra nincs idő
megint szakértők elemzik
a prót meg a kontrát
az emberek dőlnek mint a kéve
és Poncius Pilátus megint mossa a kezeit
ő ártatlan ebben a vérontásban
és egy anya megint könnyeket hullat
mások édességet majszolnak
a férfiak megint gyilkolnak
csakis a közjó érdekében
megint mi leszünk a legkisebbek a mindenségben
és soha nem nővünk nagyra
és megint halljuk az igazságot
de most sem érzük föl ésszel
megint hallgatunk
mert láthatatlanok vagyunk
és mindig
és örökké így
az idő innesső partján

VAKSÁG
Sljepoća

Látod, így kell megtölteni
Látod, így kell tartani
Látod, így kell fölhúzni
Látod, így kell célozni
Látod, így kell löni
Látod, most már nem látsz semmit

SZOMJÚSÁG
Žeda

Minden győzelemben
száz meg száz vereség
ma itt
holnap a világ egy másik tájékán
valahol valaki éppen most
vörös vizet merít a markába
hogyan szomját oltsa
remegő ujjai közül
kicsorog a folyadék

Bal vállán viszi a fegyvert
aztán a jobbon
a szomja nem csillapul
torkig van mindennel

TAKARODÓ
Povečerje

Szerelmem most a nyomokról szeretnék
beszélni neked melyeket
a pirkadatra kihunyó csillagokban hagytál
de nincs rá időm
mert harsan a kürt és indulnunk kell
hogyan áttörjünk

Nem tudom hogyan folyt ki ereimből a vér
olyan gyorsan történt és nem világított a hold

nem láthattam az ellenség arcát
csak a tiédet
ahogy egy boldog napunkon mosolyogtál
cirógat a hajad csupasz a vállad
azt csókolom most is
a fekete homok ólmos szorítása alatt

Szerelmem most a gyerekeinkről szeretnék
beszélni neked akiket szülhettél volna
a tengerparti kis házról
meg a korcskutyánkról
de nincs rá időm
mert harsan a kürt
végső *Pihenj!*-t vezényeltek mindnyájunknak
mit is mondhatnék
jó éjszakát

FÉNYKÉP

Slika

elhagyott bunkerre gondolok
csupasz falak
a szétrombolt ajtó elé
homokot hord a szél
kitört rácsok
és
egy öröklétért esengő halandó

Elhagyott bunker
hideg és sötét
egy fénykép a nyirkos falon
a félelem törmelékei között
ennyi maradt épen
rajta kicsi ház
egy gyönyörű asszony
és egy gyerek
derűs mint az ég

NE ÉRINTSÉTEK MEG A GYŰLÖLETET

Ne dotiči se mržnje

Jó barátként simogassa válladat a napfény
gyorsítsa meg lépteidet a szél amikor sietsz
a jó szó amit érte mondok
ajtót nyit előtted

Vannak játékok amelyekben elvérezhetsz
kicsinyítheted a nagyságod
növelheted a kicsinységed
fésült fűszálakat sodor jó kedvében a szél
a vér nem mák
hamuból nem serken virág
nehezen cipelhető urnává lesz a szív

HA NEM HISZEL

Ako ne vjeruješ

Ha nem hiszel a gyermeki sóvárgásban
távoli csillagok után
ne beszélj nekem a szerelemről

A mosoly távolsága remegésekben mérhető
ha nem vagyunk egyek
ne mondj nekem semmit

Ha báránybőrbe bújik is
a farkas nem legel füvet
létezik a jó
de a túlparton ott a rossz
ha tétován evickélsz a kettő között
ne mondd nekem hogy szeretsz
ne mondj semmit

VISSZHANG

Jeka

Holnap talán senki sem lesz
elég bátor hogy várjon rám
és egy halk hang
(talán a tiéd)
fehéren hull majd alá
akár a hó
és igaznak hangzik
de csak visszhangja lesz
réges-régen
hajdanában
kimondott szavaknak
szeretlek, szeretlek, szeretlek

Molnár Miklós fordításai

